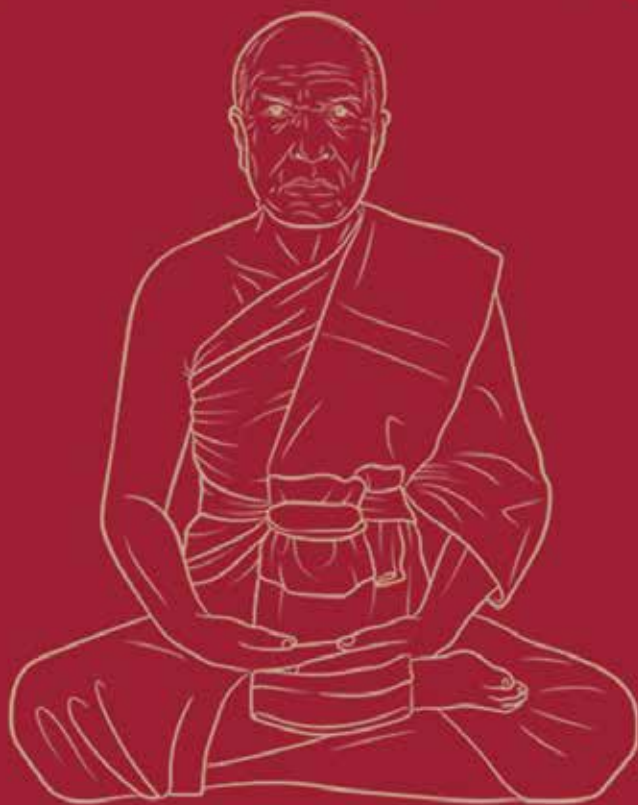

ตำนาน
หลวงปู่วัดปากน้ำ

- กวีวรรณ -

ตำนานหลวงปู่ผู้ปราบมาร
รจนางดจารแผ่ขยาย
ปฏิบัติผู้ค้นพบธรรมกาย
แทนมาลัยน้อมถวายบูชาธรรม

“แล้วเราจะพบกันอีกครั้ง”

-กวีวรรณ-

ตำนานหลวงปู่วัดปากน้ำ

ประนมมือเหนือเศียรเพียรบูชา
พระไตรรัตน์ศักดิ์สิทธิ์สว่างไสว
คุณครูบาอาจารย์ชำนาญชัย
จงอวยให้ใสวิสุทธิด้วยปัญญา

จะสาธกยกตำนานที่ขานกล่าว
ถึงเรื่องราวพุทธบุตรชินรสา
สมญานามพระผู้ปราบมารา
เป็นนิทานกล่อมบรรดาสาธุชน

แรมหกค่ำเดือนสิบเอ็ดในปืวอก
สิบตุลาขานบอกกาลกุศล
ปีสองสี่สองเจ็ดวันมงคล
ปฐมเริ่มประเดิมต้นแห่งตำนาน

ณ บ้านเหนือตรงข้ามวัดสองพี่น้อง
เมืองสุพรรณเรืองรองสุดกล่าวขาน
หลวงปู่สดเกิดกายเป็นชายชาญ
บิดามารดาร์กดุจดวงใจ

นามปรากฏว่า “สด มีแก้วน้อย”
เรื่องฐานะไม่ได้ด้อยกว่าใครไหน
โยมมารดานามลือชื่อ “สุดใจ”
บิดาไซ้ร้นาม “เงิน” จำเริญดี

ในครอบครัวพ่อค้าผู้ขายข้าว
ทรัพย์สมบัติถึงคราวขึ้นเศรษฐกิจ
แดนมงคลถือกำเนิดสร้างความคิด
สัจฐานมีรูปละม้ายคล้ายดอกบัว

เด็กชายสดได้เล่าเรียนเพียรศึกษา
กับภิกษุผู้เป็นน้ำจรรู้ทั่ว
ทั้งกอไถ่กออากาศลองทุกตัว
ทั้งเรียนตัวสือขอม ณ วัดบางปลา

จนอ่านเขียนแคล่วคล่องในตำรับ
พระมัลลย์ทั้งสำรับอย่างแก้วกล้า
นับเป็นยอดคนดีมีวิทยา
จึงกลับมาช่วยบิดาทำกิจการ

ครั้งเป็นเด็กเล็กไสวีย์เพียงสา
จิตเมตตาก็ประจักษ์เป็นหลักฐาน
คราวพาโคลงท่งมุ่งทำงาน
ไม่ปล่อยกาลเพลเพลาคาบ้าว

เพราะโบราณท่านถือเมตตาตั้ง
ให้ระวังกายใจให้รู้ทั่ว
การทำนาจนเพลคาบ่าว
ท่านว่าชั่วไรเมตตาเอื้ออาทร

เมื่ออายุท่านอย่างเข้าสิบสี่
โยมบิดาสิ้นชีวีไปเสียก่อน
เหลือไว้แต่ความดีให้อาวรณ์
สิ้นโพธิ์ทองสุนทรไรหลักชัย

ท่านจึงสวมใจเด็ดเพชรพิศิษฏ์
มาดูแลภารกิจอันยิ่งใหญ่
ที่เลี้ยงดูครอบครัวมาก่อนไกล
คือการล่องเรือไปค้าธัญญา

พ่อค้าขายหนูน้อยลอยเรือล่อง
ผ่านลำคลองน้อยใหญ่อย่างหาญกล้า
สุพรรณบุรีบางกอกเที่ยวไปมา
นำบรรดาลูกน้องท่องเที่ยวไป

เอาเรือทำกระดานบรทุกข้าว
ไปขายแล้วตีเรือเปล่ากลับมาใหม่
ทำอย่างนี้หลายปีด้วยตั้งใจ
กิจการเกรียงไกรชนลือชา

เมื่ออายุสิบเก้าขายข้าวแล้ว
เรือก็แจวผ่าคลองลัดที่ชื่อว่า
“บางนางแท่น” แดนอุดมชุมโจร
ก็เกิดเหตุที่ต้องตราให้ตรึงใจ

ด้วยระแวงโจรป่าที่มาปล้น
ท่านให้คนงานขยับตำแหน่งใหม่
มาอยู่ท้ายเรือพายชลาลัย
แล้วท่านถือปืนไปอยู่หัวเรือ

เรือลอยล่องท่องคลองบางนางแท่น
คลองที่แสนชุกชุมด้วยพวกเสือ
พ่อค้าหนุ่มถือปืนยืนหัวเรือ
เกิดสังเวชลั่นเหลื่ออนิจจา

ว่าเงินนี้ก็เงินเราใช้เขาได้
เมื่อมีภัยมาถึงซึ่งตรงหน้า
เรากลับให้ลูกน้องที่จ้างมา
ตายแทนเรานั้นมันน่าสลดใจ

อย่ากระนั้นเราควรเสี่ยงชีวิต
หากใจมุ่งหมายปลิดให้สิ้นชัย
ถ้าจะตายก็ปล่อยให้ตายไป
ถึงอย่างไรก็ไม่ทิ้งคุณธรรม

จึงขยับกลับมาทำยเรือล่อง
ให้ลูกน้องอยู่หัวช่วยกันจำ
พลาทริกพิณิจพิศสัจธรรม
ถึงบ่วงกรรมบ่วงมารที่รานใจ

ทรัพย์สมบัติสฤงคาร์นั้นหายาก
ต้องลำบากตั้งแต่เกิดจนหมดชัย
ใครมีทรัพย์เขาก็ถือว่าลือชัย
ใครยากไร้ก็หมดค่าราคาคน

ตายไปแล้วก็เอาไปไม่ได้
เอาไปได้มีแต่บุญกุศล
ทั้งปวย้าตายายบรรพชน
ไม่มีคนขนทรัพย์ยามลับตาย

บวชดีกว่าเข้าสู่ทางสว่าง
ตามแนวทางพระอริยะเจ้าทั้งหลาย
ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นชาย
จะได้สืบเชื้อสายพระสัมมา

จึงสำรวจมตังจิตอธิษฐาน
เป็นปฐมตำนานอันสูงค่า
แห่งหลวงปู่พระผู้ปราบปีศา
ผู้ค้นพบวิชาอันเกรียงไกร

ขอให้เราอย่าได้ตายเสียก่อน
เราจะบวชในบวรพระศาสนา
เมื่อบวชแล้วจะไม่ลาสิกขาไป
ชีวิตนี้ถวายให้พระพุทธองค์

ด้วยสัจจะวาจาอันกล้าแกร่ง
และด้วยแรงบารมีอันสงส์
ทั้งมโนปณิธานอันมั่นคง
ท่านจึงตรงสู่สุพรรณอย่างปลอดภัย

เมื่อดวงจิตแน่วแน่จะอุทิศ
ทั้งชีวิตแด่พระศาสนาด้วยเลื่อมใส
ปณิธานคงมั่นไม่หวั่นใจ
ท่านจึงใช้ทุกเวลาน่าชื่นชม

ขะมักเขม้นชวนขายค้าขายคล่อง
ทั้งทรัพย์สินเงินทองก็สั่งสม
ด้วยหวังให้มารดาสุขอารมณ์
ยามที่ท่านเข้าร่มกาสา

กรกฎาสองสี่สี่เก้า
ก่อนถึงคราวกำหนดกาลพรรษา
“สองพี่น้อง” นามอารามงามจับตา
ท่านเข้าสู่ธรรมาสมตั้งใจ

“หลวงพ่อดี” เป็นอุปัชฌาย์นามปรากฏ
ให้ฉายาพระสดผู้บวชใหม่
อายุยี่สิบสองด้วยนามชัย
“จนฺทสโร” จาริกไว้เป็นตำนาน

“หลวงพ่อเหนียง” กรรมวาจาจารย์ชำนาญท่อง
“หลวงพ่อโหน่ง” ก็เรื่องรองบุญไพศาล
เป็นคู่สวดอนุสาวนาจารย์
สำเร็จกาลเกิดใหม่ในทางธรรม

นับแต่เข้าสู่ผ้ากาสาวพัสตร์
ก็ทำวัตรปฏิบัติไม่คร่ำคร่า
บริบูรณ์ทั้งกิจวัตรกิจกรรม
ทั้งได้ทำภาวนาฝึกจิตใจ

จำพรรษาหนึ่งที่วัดสองพี่น้อง
พรรษาสองก็ย้ายไปที่ใหม่
เพื่อเรียนรู้พระธรรมพระวินัย
ณ อารามไกรวัดพระเชตุพน

เพื่อศึกษาทั้งปริยัติแลปฏิบัติ
ให้เจนจัดครบเครื่องเรื่องกุศล
ทั้งในนอกอารามเขตุน
แบกตำราคัมภีร์เรียนวิชา

คราวที่ท่านย้ายถิ่นฐานที่พัก
บิณฑบาตลำบากนักสุดจะหา
บางวันได้เพียงข้าวทัพพีเลี้ยงชีวา
แต่ท่านยังอุตส่าห์ข่มจิตใจ

ด้วยคิดว่าหากท่านอดตายไปก่อน
ทั้งพระนครก็จะมีข่าวใหญ่
ว่าพระชาดข้าวปลาน่าเศร้าใจ
เหล่าทวยกคงได้ใส่ใจบุญ

มีครั้งหนึ่งบิณฑบาตท่านได้ข้าวสวย
และได้กล้วยผลหนึ่งมาเกือหนุน
ท่านแลเห็นสุนัขโซ่ขอส่วนบุญ
ด้วยการุณย์จึงปั้นข้าวครึ่งทัพพี

กล้วยน้ำหว่าอีกครั้งแล้วโยนให้
ด้วยเมตตาเต็มใจจนล้นปรี
สุนัขนั้นกินข้าวด้วยยินดี
แต่กล้วยนั้นไร้ท่าที่จะกัดกิน

ก็ไม่ว่าหมาโซ่ไม่กินกล้วย
ครั้นจะฉวยกลับมาเสียศีล
จึงตั้งสัจอธิษฐานด้วยชีวิต
ชื่อว่าอดจนหมดสิ้นอย่าได้มี

นับแต่นั้นท่านก็ไม่ต้องอดอยาก
มีศรัทธาไหลหลาเข้ามาเต็มที
ถวายทานให้ท่านใช้ชีวิ
เรียนธรรมะพระมุนีสะดวกสบาย

แม้ในยามครึ่งหลังได้ครองวัด
พุทธบริษัทก็ศรัทธาถวาย
ท่านเลี้ยงพระเลี้ยงคนได้มากมาย
ชื่อว่าอดลำบากกายเป็นไม่มี

ท่านศึกษาวิद्याหาความรู้
จากหลายครูหลายสำนักขม้นขมิ
จนคล่องแคล่วอักษรขอมพระบาลี
แปลคัมภีร์คล่องปากและขึ้นใจ

แม้จะเพียรเขียนอ่านพระปริยัติ
แต่ปฏิบัติก็ไม่ทิ้งเรื่องผ่องใส
ทั้งปริยัติปฏิบัติควบคู่ไป
ท่านศึกษาด้วยใจจนเชี่ยวชาญ

ใครที่ดีใครที่เด่นท่านไปหมด
ไปกำหนดขอเป็นศิษย์ทั่วสถาน
ทุกสำนักทุกครูบาทุกอาจารย์
จนปวงท่านเหล่านั้นให้สอนคน

แต่ทว่าหลวงปู่ผู้ประเสริฐ
คิดว่าตนยังไม่ยังสับสน
ความรู้ยังไม่พอจะช่วยตน
จะช่วยคนได้อย่างไรไม่นิยม

ในพรรษาที่สิบเอ็ดหลวงปู่สด
ได้กำหนดกัมมัฏฐานหมั่นสั่งสม
จำพรรษา ณ อารามงามน้ำชม
ในอารามนามนิยม “วัดโบสถ์บน”

สิบห้าค่ำเดือนสิบจันทร์เด่นหล้า
กลางพรรษาที่สิบสองเปี่ยมกุศล
ท่านกำหนดมนสิการในกมล
ว่าบวชเรียนครองตนมาเนิ่นนาน

แต่ธรรมะพระสัมมายังไม่ถึง
ยังไม่ได้ที่พึ่งอันไพศาล
ภารกิจการหาบิณฑบาต
แล้วหมั่นทำกัมมัฏฐานวิปัสสนา

หลังฉันเข้าเข้าโบสถ์สำรวมจิต
ด้วยความคิดเป็นกุศลอันแรงกล้า
หากไม่ถึงกำหนดเพลเสียงกลองมา
จะขอนั่งภาวนาตลอดไป

นั่งสำรวมภาวนา “สัมมาอะระหัง”
ช่วงแรกยังว่าวุ่นจิตกระสับกระส่าย
แต่ตั้งสัจไปแล้วช่างประไร
สำรวมใจหยุดนิ่งภาวนา

จนกระทั่งใจรวมนิ่งสนิท
ในดวงจิตปรากฏดวงสว่างจ้า
ใสสว่างกว่าร้อยพันดวงอาภา
ติดตรงกลางกายาแสนสุขใจ

ปีติล้ำเหลือคณาจะสาธก
เกินหิบบยกมาอ้างมาเอ่ยได้
ดวงสว่างกลางกายาพาสุขใจ
จนกลองเพลใบใหญ่ดังลอยมา

เมื่อยามคำหลังพระสงฆ์ลงอุโบสถ
หลวงปู่ท่านก็กำหนดในจิตว่า
ข้าแต่องค์สัมพุทธวิมุตติศาสดา
จงประทานธรรมมาให้ได้ยล

แม้จะเป็นเพียงส่วนนิดก็ให้เกิด
หากจะก่อก่อปรเกิดการณกุศล
หากเป็นโทษโปรดอย่าให้ได้ยินยล
หากเป็นคุณจะพลีตนแต่ศาสดา

จะขอเป็นทนายให้พระศาสน์
จะประกาศสัจธรรมอันล้ำค่า
จะขอเอาชีพถวายพุทธบูชา
เพียรภาวนากว่าชีวันจะบรรลีย์

ในโบสถ์เก่ามีมดคือวังรีทั่ว
ท่านจึงคิดวงรอบตัวกันมดไต่
ด้วยน้ำมันก๊าดที่เขาเอาจุดไฟ
แต่ก็ได้คิดในใจว่าป่วยการ

ชีวิตเรายังสละให้พระพุทธรเจ้า
กลัวไรเล่ากะแค้นดตัวจ้อยกว่า
อย่าสนใจจงเฝ้าเพียรภาวนา
เจริญจิตในกายานั่นต่อไป

ในขณะที่หยุดนิ่งสำรวมจิต
ก็มีเสียงกลางนิมิตกลางดวงใส
“มัชฌิมาปฏิปทา” ก้องกลางใจ
ท่านจึงหยุดกลางดวงไปตามสัทธา

บังเกิดดวงในดวงเป็นชั้นชั้น
จนถึงชั้นกายในกายใสแจ่มจ้า
จนบรรลู่ “ธรรมกาย” กลางกายา
พบวิชาพระนิพพานที่สูญไป

“ถูกต้องแล้ว” ก้องดังกลางกายแก้ว
ที่กระจ่างวาวแวววาวใส
เออ มั่นยากอย่างนี้สีไม่แปลกใจ
ถึงทำกันไม่ได้มาเนิ่นนาน

ทั้งเห็นจำคิดรู้ต้องรวมหยุด
แล้วจึงดับในจุดกลางประธาน
แล้วจึงเกิดในกลางอย่างสราญ
ถ้าไม่หยุดก็ป่วยการไม่ดับลง

เมื่อไม่ดับก็ไม่เกิดนี้จริงแท้
ของจริงแน่ต้องอย่างนี้สมประสงค์
ไม่ถูกส่วนนี้ไม่เห็นเป็นมั่นคง
ไม่ต้องตรงตามทางอย่างสัมมา

ธรรมเป็นเครื่องลึกลงถึงเพียงนี้
เกินกว่ามาตราคะเนไปนักหนา
พ้นวิสัยการนึกคิดพิจารณา
จะถึงธรรมกลางกายาต้องหยุดใจ

ท่านนั่งพิจารณาธรรมอยู่พักหนึ่ง
ก็ปรากฏภาพซึ่งสว่างไสว
เป็นภาพของอารามริมชลาลัย
“วัดบางปลา” ชัดในกลางกมล

ท่านจึงรู้แน่ชัดในวัดนั้น
มีเฝ้าพันธุ์เชื้อสายทางกุศล
ที่จะรู้จะเห็นเช่นด้วยตน
จึงตั้งมั่นจะดั้นด้นเผยวิชา

ออกพรรษารับกฐินสิ้นภารกิจ
ท่านก็ไปตามนิมิตที่แจ่มจ้า
สอนธรรมะปฏิบัติวิปัสสนา
ณ อารามนามบางปลาอยู่สี่เดือน

มีภิกษุและฆราวาสอาวาสนั้น
ถึงธรรมกายด้วยกันเห็นเด่นเหมือน
ดั่งที่ท่านสอนธรรมะมานับเดือน
ไม่แซ่เขื่อนขัดใสได้ดุษกัน

ภิกษุสามคฤหัสถ์สี่ถึงกายแก้ว
ประจักษ์พยานชัดแจ้วได้สุขสันต์
มีคนรู้คนเห็นได้เช่นกัน
โอ้ประหลาดมหัศจรรย์วิชชาธรรมกาย

ท่านเฝ้าเพียรบำเพ็ญธรรมที่ล้ำลึก
เพื่อกำศึกปราบปรามมารทั้งหลาย
เพื่อค้นหาที่สุดธรรมในกลางกาย
จะชนสัตว์มากมายสู่นิพพาน

ปีสองสี่หกหนึ่งมะเมียศก
พระธรรมปิฎกวัตโพธิ์จึงบอกขาน
ให้ท่านนั้นไปรังวัดเป็นสมภาร
“วัดปากน้ำ” ในย่านฝั่งธนบุรี

ในตอนนั้นวัดปากน้ำไร้เจ้าอาวาส
ไม่มีใครสามารถครองพื้นที่
คนเก่าเก่าย่านนั้นรู้จักันดี
เจ้าของที่มีกำลังทั้งโยมพระ

ท่านครองวัดด้วยความยากลำบาก
แต่ก็ไม่ปราศจากอุปสรรค
ปฏิบัติศาสนกิจไม่ลดละ
จนชาวบ้านศรัทธาพระจันทสโร

แต่พวกเหล่าอันธพาลประจำถิ่น
ก็ไม่สิ้นรังควานพาลโทโส
มาดักยิงหวังปลิดชีพพระเถโร
จิวรท่านขาดโหว่เป็นสองรู

ท่านมิได้เป็นอะไรแม้เพียงนิด
ด้วยองอาจออกภาษิตว่า “ไม่สู้”
และ “ไม่หนี” “ทำดีต่อไป” ให้ดู
จะได้รู้ชัยชนะด้วยความดี

จนท่านเป็นที่เคารพสักการะ
ด้วยธรรมะปฏิบัติและหน้าที่
ชนทั้งหลายต่างศรัทธามาสร้างบารมี
วัดปากน้ำนามนี้จึงลือไกล

แม้การงานปกครองจัดการวัด
สารพัดภารกิจทั้งน้อยใหญ่
แต่ด้วยท่านซึ่งธรรมอันอำไพ
จึงเพียรสอนวิชาชัยตลอดมา

มีทั้งชีทั้งพระเณรเถรเถระ
ที่ถึงพระแก้วใสสว่างจ้า
ได้ธรรมกายกันตามลำดับมา
ท่านจึงตั้ง “โรงงานทำวิชาธรรมกาย”

แบ่งนักทำวิปัสสนาเป็นกะกะ
ทำธรรมะศึกษาวิชชีที่หลากหลาย
แบ่งที่นั่งพระโยมทั้งหญิงชาย
เป็นสัดส่วนเพื่อคั่นกายในกายา

ห้ามบุคคลภายนอกเข้ามาใกล้
เพื่อให้ได้ความสงบสว่างจำ
ในฝ่ายซีมีช่องส่งสื่อวิชา
เพื่อค้นคว้าวิชาอันลือชัย

เมื่อสำนักวัดปากน้ำชื่อกระฉ่อน
ทั้งนครนิยลธรรมผ่องใส
จึงศรัทธาสารุชนทั้งประเทศไทย
ต่างหลั่งไหลวัดปากน้ำสั่งสมบุญ

หลวงปู่สดจึงสั่งตั้งโรงงาน
เพื่อสืบสานต่อยอดสนับสนุน
ให้บรรดาสารุชนคนใจบุญ
ได้คำจุนพุทธศาสน์เลี้ยงพระเณร

วัดปากน้ำพระเณรไม่ต้องบิณฑบาต
เพราะสามารถเลี้ยงดูทั้งชีเณร
ภัตตาหารบริบูรณ์ทั้งเช้าเพล
เป็นกำลังให้พระเณรวีปัสสนา

หลวงปู่ั่นจุฑาพระพ่อผู้ให้
ผู้มีใจการุณย์ทรงคุณค่า
เปี่ยมความรักเปี่ยมเมตตากรุณา
สมฉายาหลวงพ่อพระเดชพระคุณ

ฝ่ายปริยัติเรียนตำราวิชาคันถะ
ทั้งเณรพระท่านพร้อมสนับสนุน
ตั้งโรงเรียนหาครูและหาทุน
เป็นทางบุญสืบพระศาสนาห้าพันปี

ในฝ่ายจิตกัมมัฏฐานก็สอนสั่ง
ให้หมั่นนั่งภาวนาหมั่นเข้าที่
เพื่อฝึกหยุดใจให้สนิทกลางจิตดี
ตามแนวทางพระมุนีต้นธรรมา

ยามโลกพบทุกโศกสงครามร้าย
ชนทั้งหลายหวาดประหวั่นเป็นหนักหนา
พระเดชพระคุณหลวงปู่สุ่มารา
คุมทีมงานทำวิชาพาพ้นภัย

แม้มีผู้ปราชญ์วิชาแก้ว
ว่าไม่แหวไม่แฉ่มไม่สดใส
ไม่ใช่ทางแห่งธรรมพระทรงชัย
ท่านก็ใช้ปัญญาอธิบาย

คนเช่นเราใช้ว่าจะมู่ทุ
ชั่วก็รู้ดีก็เห็นเป็นโฉน
จะปรารถนาลามกไปทำไม
ฆ่าตัวเองไปโยไรหลักการ

เขารู้ว่าเราก็อเพราะเขาไม่รู้
ธรรมกายมีอยู่ไหนหลักฐาน
เขาไม่รู้มาว่าเอาด้วยเพราะพาล
ถึงปิดได้ก็ไม่นานเกินคอยรอ

ในไม่ช้าดวงแก้วพุทธศาสนา
ก็จะแจ่มแจ่มจ้าสว่างหนอ
ให้ผู้มีบาปมีบุญมากพอ
ได้ประจักษ์พบต่อสายตาตน

เขาเอาเราไปว่าทำผิด
เหล่าบัณฑิตจะได้รู้ถึงกุศล
วัดปากน้ำนั้นฉันแล้วรู้เรียนมนต์
รู้นั่งคั่นนั่งคว้าว้าภูวนา

ใช้ว่าฉันเข้าแล้วเอนเพลแล้วหลับ
อริยทรัพย์ภายในไม่ปรารถนา
เขาช่วยเราป่าวประกาศโฆษณา
มีคนว่าก็ต้องมีคนชม

ธรรมะนั้นต้องชนะอธรรมะ
ตามสัมมาสัมพุทธะท่านเพียรบ่ม
พร้าสอนเรามาช้านานกาลบรม
เราเชื่อมั่นขึ้นชมคำทรงชัย

วิชาแก้วธรรมกายอันวิสุทธิ
ทางวิมุตติสู่นิพพานอันใส
เป็นที่พึงพุทธบริษัทอจินไตย
พาหมู่ชนสุขในกลางกายา

เมื่ออายุหลวงปู่ผู้ศักดิ์สิทธิ์
เจ็ดสิบปีของชีวิตในสังขาร
ท่านประกาศกับศิษย์ทั่วโลก
ว่าอีกห้าปีครบจะลาไกล

สิ่งที่ท่านได้นำจงทำต่อ
อย่าทอดทิ้งย่อท้อและเพลอไพล
จงช่วยกันแผ่ขยายวิชาชัย
ขององค์พระจอมไตรชนะมาร

นับแต่นี้สืบไปในภายหน้า
วัดปากน้ำจะส่งาโลกกล่าวขาน
สตุดีวีรกรรมเป็นตำนาน
มหาชนจะกล่าวขานอีกนานไกล

และจงเก็บกายเนื้อไว้ที่นี่
ในภายหน้าจะมีคนหลังไหล
จากทุกทิศานุทิศทั้งประเทศไทย
แล้วคนตายจักได้เลี้ยงคนเป็น

ท่านเพียรเคี่ยวฝึกวิชาสง่าเลิศ
เพื่อขยายทางประเสริฐให้งามเด่น
ส่องสว่างดุจพระจันทร์คืนวันเพ็ญ
ให้ชาวหล้ารู้เช่นธรรมกาย

สามกุมภาพันธ์ศุภมาส
ตะวันตกคล้อยลงในยามบ่าย
องค์หลวงปู่ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย
ละสังขารตามท่านได้พยากรณ์

เสียงระฆังดังก้องวัดปากน้ำ
เหลือเพียงธรรมเทศนาในคราก่อน
และวิชชาธรรมกายพระชินวร
ที่ท่านเฝ้าเพียรสอนเสมอมา

ให้รู้จักประกอบชอบในเหตุ
รู้สังเกตในผลทนเถิดหนา
ประเสริฐนักนี้แหละแก่นธรรมา
ที่พระผู้ปราบมาราแจ้งคดี

หยุดเป็นตัวสำเร็จเสร็จทุกกิจ
เห็นจำคิดรู้สนิทกลางวิถี
นิ่งในนิ่งใสในใสกลางกาย
จะได้พบทางมุนีชนะมาร

เรื่องตำนานหลวงปู่วัดปากน้ำ
ที่ได้นำมาเล่ามากล่าวขาน
ก็เพื่อหวังแผ่ขยายมโนปณิธาน
ของมหาปูชนียาจารย์ต้นวิชา

ให้ได้รับรู้เรื่องราวแต่คราวหลัง
ครั้งท่านยังมีชีวิตครานั้นว่า
พระเดชพระคุณหลวงปู่ต้นวิชา
ธรรมกายเป็นมานั้นอย่างไร

หวังให้วิญญูชนได้รู้คิด
ถึงชีวิตบัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่
ว่ารอยเท้าท่านย่างมาอย่างไร
เราจะได้ตามไปไม่หลงทาง

เรื่องราวของครูบาอาจารย์นั้น
คือลายแทงสู่ฝืนใสกระจ่าง
ให้เราเดินตามแนวที่ถูกทาง
ตามแบบอย่างมหาปูชนียาจารย์

บุญกุศลใดใดที่ได้ก่อ
จงประมวลจุจบรวมประสาน
แทนมาลัยแห่งบุญไปกราบกราน
แทบบาทพระปราบมารผู้ทรงชัย

และขอพรหลวงปู่ผู้ทรงฤทธิ์
จงอวยพรศักดิ์สิทธิ์สว่างไสว
ให้ลูกหลานหลวงปู่สดสุขกายใจ
ได้ถึงธรรมภายในถ้วนทั่วกัน

คิดสิ่งใดจงสมดังตั้งใจคิด
หวังสิ่งใดจงสัมฤทธิ์สมใจฝัน
เป็นนักสร้างบารมีพันธุ์ตะวัน
ตามหลวงปู่ตราบนิรันดร์ถึงสุดธรรมฯ

.....

จบ

ตำนานหลวงปู่วัดปากน้ำ

ตำนานหลวงปู่ดปากน้ำ

ผู้เขียน

-กวีวรรณ-

สงวนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่1

สิงหาคม 2563

บรรณาธิการ

พระมหาศุภเกียรติ สุภกิตติโก

พระปิ่นนทัต ธรรมทตโต

พรรณนภา อนันตเสรี

วรรณวิชา ทองกันยา

วัชรพันธ์ มุลหงษ์

เจ้าของ

โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก

บริษัท โอเรียนท์ สตาร์ จำกัด

ppning1991@gmail.com

ตำนานหลวงปู่ผู้ปราบมาร
รจนางดจารแผ่ขยาย
ปฏิบัติผู้ค้นพบธรรมกาย
แทนมาลัยน้อมถวายบูชาธรรม

“แล้วเราจะพบกันอีกครั้ง”

-กวีวรรณ-